

HENNY THIJSSING-BOER

Wensdroom van
een kind

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Joosje Boelens was bezig met het voorbereiden van het avondeten en bedacht verheugd dat haar man Giel over een uurtje thuis zou zijn. Ter afsluiting van een drukke werkweek zouden ze straks, voordat ze aan tafel schoven, eerst gezellig een glas wijn drinken. Dat was gaandeweg traditie geworden, het hoorde bij hun vrijdag.

In tegenstelling tot Giel, kon zij eigenlijk niet spreken van een overbezette, drukke werkweek, want ze werkte maar drie halve dagen per week buiten de deur. Op dinsdag-, woensdag-, en donderdagmiddag zat ze bij notaris Hoekzema op kantoor, dat ze te voet kon bereiken, de rest van de week was ze huisvrouw. Giel was makelaar, zijn kantoor was in de stad gevestigd en dat betekende dat hij dagelijks op en neer moest reizen. Maar dat had hij er graag voor over, want net als dat bij haar het geval was, beviel het dorpsleven hem bijzonder goed. En dat was geen wonder, want

ze waren allebei in dit dorp geboren en getogen.

Na hun huwelijk waren ze naar de stad vertrokken, waar ze best wel goede jaren hadden doorgebracht. Maar toen haar ouders door een ongeluk om het leven kwamen hadden zij en Giel meteen geweten wat ze wilden. Uiteraard in overleg met haar broer Felix, waren ze toentertijd tot het besluit gekomen het ouderlijk huis niet te verkopen. Ze hadden de stad de rug toegekeerd en waren er zelf in gaan wonen.

Het is onvoorstelbaar, dacht Joosje, dat het alweer zeven jaar geleden is dat Felix en ik in één klap allebei onze ouders verloren. Zij was toen eenendertig jaar geweest, Felix zevenentwintig. Haar ouders, David en Lucy Visser, waren allebei zestig geweest toen dat vreselijke ongeluk hen van het leven beroofde. Zij beschouwde het nog steeds als oneerlijk dat het juist die twee lieverds had moeten overkomen. Pap en mam waren, afgezien van hun leeftijd, in hun doen en laten nog jong geweest. Vitaal, ondernemend en zeer sportief. Hun auto had altijd een opvallend, lage kilometerstand en dat kwam louter vanwege het feit dat ze veel liever op de motor stapten. Het

rijden op dat ding, een joekel van een gevaarte zoals zij de motor placht te noemen, was voor haar ouders hun grootste liefhebberij. Ze maakten er lange tochten op in binnen- en buitenland. En toen, op die fatale dag, verongelukten ze even buiten het dorp. Vlakbij huis, doordat pap een verkeerde inhaalmanoeuvre maakte. Het was de natuurlijke gang van zaken dat de tijd de scherpste puntjes inmiddels had weggeslepen, maar het gemis bleef onverminderd aanwezig.

Het gaf haar nog altijd een goed gevoel dat pap en mam hadden mogen delen in het geluk dat zij – Joosje – bij Giel had gevonden. Ondanks het feit dat Giel en zij kinderloos zouden blijven waren ze gelukkig en hadden ze een goed huwelijk. Daar hadden ze echter allebei keihard voor moeten knokken! In het begin, toen ze na talloze, vervelende onderzoeken te horen kregen dat er niets aan haar mankeerde, maar dat Giel geen kinderen kon verwekken, hadden ze het allesbehalve gemakkelijk gehad. Giel had geworsteld met zijn man-zijn, dat voor zijn gevoel opeens niet meer was zoals het volgens hem hoorde te zijn. En hoewel zij het had geprobeerd, had zij hem niet daadwerkelijk kunnen troosten.

Daarvoor was haar eigen teleurstelling te groot geweest. Het idee dat ze nooit moeder zou worden, was voor haar onacceptabel geweest.

In die tijd waren haar huilbuien niet te tellen, evenals haar wisselende stemmingen. Giel kon er niet mee omgaan als zij de ene keer gemaakt vrolijk deed en het volgende moment diep in de put zat. Vanwege zijn schuldgevoelens kon hij haar niet troosten en dat verweet zij hem dan weer. Nee, in die tijd zweefden ze bepaald niet samen op een roze wolk, maar hadden ze het knap moeilijk. Zij kon niet altijd bij Giel terecht, maar gelukkig wel bij mam. Door veel samen te praten leerde mam haar inzien dat zij niet in de eerste plaats met zichzelf bezig mocht zijn, maar dat zij Giel tot steun moest zijn. Dankzij mams wijze levenslessen lukte het haar toen om zijn onterechte schuldgevoelens weg te nemen en daar hadden ze wonderlijk genoeg allebei baat bij. Echter niet van het ene op het andere moment, er gingen diepgaande gesprekken aan vooraf die niet zelden een deel van de nacht opslokten, maar waarmee ze uiteindelijk de gewenste resultaten boekten.

Na de gevechten die ze soms in stilte elk

voor zich, dan weer samen hadden gestreden, leerden ze inzien dat je als mens dat wat er op je pad wordt gelegd, moet aanvaarden. Want niets gebeurt zomaar, alles is immers voorbestemd. Zonder dat vertrouwen, waar ze zich toen aan vastklampten, zou hun huwelijk geen stand hebben gehouden of zouden ze er zelf aan onderdoor zijn gegaan.

Giel en zij waren er nog elke dag dankbaar voor dat ze elkaar terug hadden gevonden. Ze waren weer naar elkaar toegegroeid en gelukkiger met elkaar dan voorheen. Ze waren er nu van overtuigd dat mam gelijk had gehad met haar bewering dat het hebben van kinderen niets van doen had met het wel of niet slagen van een huwelijk. Daar moest je in alle gevallen zelf aan werken, elke dag opnieuw. Hoewel ze nog maar wat graag moeder zou willen zijn, kon ze nu gelaten bedenken dat het hebben van kinderen niet altijd zaligmakend was. Daarbij hoefde ze alleen maar aan Felix te denken. Hij had een schat van een dochter van wie hij zielsveel hield, maar wat zijn huwelijk betrof zou zij voor geen prijs met hem willen ruilen.

Pap en mam hadden nog mee mogen maken dat Felix en Suze een kindje kregen. Ze

hadden slechts één jaar opa en oma mogen zijn van hun kleindochter, Davina, vernoemd naar haar overleden opa David. Net zoals zij vroeger vernoemd was naar haar opa die Joost heette. Haar ouders hadden de ‘t’ uit die naam weggelaten en haar Joosje genoemd. Ze zou nooit zelf voor die naam hebben gekozen, ze zou het er echter mee moeten doen. Davina klonk stukken beter, vond ze, zij was inmiddels acht jaar.

Zij – Joosje – hield waanzinnig veel van haar kleine nichtje. Het voelde soms net alsof Davina ook een klein beetje van haar was, maar dat kwam vermoedelijk doordat zij zich zo nauw met Felix verbonden voelde. Hij was vier jaar jonger dan zij en ze beschouwde hem in stilte nog altijd een beetje als haar kleine broertje op wie zij moest blijven passen. Dat gevoel kwam omdat ze zich zorgen om hem maakte, vandaag had ze zelfs een onverklaarbaar sterk gevoel dat er daadwerkelijk iets met hem aan de hand was. Dat moest ze maar liever niet hardop zeggen, want dan liep ze het risico uitgelachen te worden. Felix was een getrouwde kerel van vierendertig, hij was echtgenoot en vader en had zijn zus heus niet meer nodig. Dat zou er gezegd worden als zij

aan de buitenwereld het achterste van haar tong zou laten zien. Maar degenen die aldus zouden oordelen, wisten niet wat Giel en zij wisten, noch wat mam vroeger al had voorspeld. Vanaf het moment dat Felix zijn destijds toekomstige vrouw aan pap en mam had voorgesteld, had mam hem gewaarschuwd. 'Suze Hofman is om te zien een mooi meisje, maar er zit niets bij. Ze is een leeghoofd, beslist geen vrouw voor jou!' Mam had nog veel meer waarschuwingen geuit, maar ze had zich net zo goed stil kunnen houden, want verliefd als Felix was, wilde hij uiteraard geen kwaad woord over zijn meisje horen. Giel en zij hadden ook meteen hun twijfels over Suze, maar wie waren zij om een waarschuwende vinger tegen Felix op te steken als hij hun niet om hun mening, laat staan om raad vroeg.

Suze kwam uit een dorp dat lag op de grens van Groningen en Friesland en dat was te horen aan haar accent. Dat klonk grappig, verder hadden ze van meet af aan niet veel leuks aan het meisje kunnen ontdekken. Felix echter wel, want toen Suze kort nadat ze elkaar leerden kennen al zwanger bleek te zijn, waren ze getrouwd.

Op dat moment bedacht Joosje dat het eten

inmiddels zover klaar was dat ze er zo dadelijk alleen nog maar de laatste hand aan hoefde te leggen. Ze besloot de tafel vast te dekken en de glazen alsmede de fles wijn op de salontafel klaar te zetten. Nadat ze ook die klusjes had geklaard, liet ze zich in de huiskamer in een stoel zakken en wachtend op Giel dwaalden haar gedachten weer naar haar broer.

Felix had Suze destijds ontmoet in een uitgaansgelegenheid in Groningen. Het was liefde op het eerste gezicht, zoals Felix destijds beweerde. Of dat bij Suze ook het geval was trok zij in twijfel. Want hoe kon je stapelverliefd op iemand worden als je vorige relatie slechts een week daarvoor was stukgelopen? Dat was bij Suze het geval geweest. Ze had een tijdje samengewoond met ene Sjef de Noord, die uit hetzelfde grensdorp kwam als zij. Wat hij voor de kost deed, wist ze niet, wel dat Suze nooit een baan had gehad. Na de basisschool, waar ze met hangen en wurgen doorheen was gekomen, had ze een paar jaar SVO gevolgd, maar ook daar had ze niets van terechtgebracht. Ze spijsbelde meer dan dat ze naar school ging en toen haar leerplicht erop zat, had ze het welletjes gevonden.

Giel had haar eens gevraagd waarom ze net als ieder normaal mens, geen baan had gezocht. Suze had met haar schouders getrokken en gezegd: 'Het is allemaal zo'n gedoe, werken bij een baas. Ik moet er niet aan denken, het is niks voor mij. Je wordt er enkel moe van en verder schiet je er niets mee op. Ik doe alleen dat wat ik zelf leuk vind.' Die uitleg was typerend voor Suze, en zij hadden hun bedenkingen erover gehad. Felix had echter vertederd glimlachend gezegd: 'Bij mij kan en mag Suze zichzelf zijn, doen wat zij prettig vindt. Waarom zou zij tegen haar zin een baan zoeken, ik verdien de kost wel voor ons beiden.'

Felix was tandtechnicus, verbonden aan een tandtechnisch laboratorium in de binnenstad van Groningen. Hij woonde in een buitenwijk van de stad in een fraai, vrijstaand huis met een diepe, mooi aangelegde achtertuin. Wat dat betraf had hij Suze wel iets te bieden, maar of hij er iets voor terugkreeg? Suze was niet alleen een leeghoofd, ze was bovendien lui. Dat had Felix blijkbaar wel ingezien, want kort nadat ze getrouwd waren had hij ervoor gezorgd dat er een ochtend per week hulp kwam van een flinke vrouw die